

บทนำ

ต้นพุทธศักราช 2489

ระดับน้ำขึ้นสูงเกือบถึงชั้นบนสุดของบันได ฝนซึ่งตกหนักเมื่อคืนทำให้ใต้พื้นผิวน้ำขุ่นคลั้ก จอกเห่นลอยเป็นแพเรียช่ายฝิ่ง บางส่วนลอยมาติดคาอยู่ที่ชั้นบันได จนเมื่อมีเรือแจวผ่านมาก่อให้เกิดระลอกคลื่น จึงกวาดพาให้หลุดลอยต่อไปอีก

ลำคลองบริเวณนี้เคยมีเรือผ่านไปมามากมาย แต่หลังสงครามสงบไปได้ไม่นานอย่างเช่นในเวลานี้ จำนวนเรือที่ใช้เครื่องในการขับเคลื่อนลดจำนวนลงมาก มีเหลือให้เห็นบ้างก็เรือพายเรือแจวเป็นหลัก เหตุก็เพราะเรือประเภทนั้นไม่ต้องอาศัยน้ำมันซึ่งมีราคาแพงและยังคงหาซื้อได้ยากยิ่ง

ซากปรักหักพังของบ้านเรือนสองฝั่งคลองเป็นเครื่องย้ำเตือนได้ตลอดเวลาว่าประเทศเพิ่งผ่านภาวะเช่นไรมาหมาดๆ

ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มหนึ่งโดดเด่นยวบอยู่บนสะพาน มีกระเป๋าสานใบเล็กๆ วางอยู่ข้างตัว ศาลาท่าน้ำซึ่งสร้างคร่อมสะพานถูกกระเปิดพังไม่เหลือรูปร่างเดิมมานานหลายเดือนแล้ว ที่พอหลงเหลือให้เห็นอยู่

บ้าง...ว่าครึ่งหนึ่งบริเวณนี้เคยมีศาลาให้ผู้อยู่อาศัยมานั่งตากลมในเวลาเย็นและขึ้นลงเรือในเวลาเช้า...มีเพียงเสาหักๆ สองต้นกับม้านั่งฝั่งซ้าย ซึ่งมีเหลืออยู่ก็แต่แผ่นไม้ยาวตอกติดกัน ส่วนที่เป็นหลังคายอดแหลมแบบเรือนทรงไทยนั้นไม่เหลือแม้แต่ซากให้เห็น คงมีคนมาตัดเพื่อเอาไม้ไปใช้เป็นฟืน ช่วงสงครามเป็นเช่นนั้นแทบจะทุกหนทุกแห่ง ในเมื่อน้ำมันตะเกียงหายาก จึงมีคนออกแสวงหาฟืนเพื่อก่อไฟหุงต้มและเพื่อให้แสงสว่าง ยังสงสัยอยู่ว่าเสาสองต้นกับแผ่นไม้ที่เคยเป็นม้านั่งหลุดรอดมาได้อย่างไร

"มาถึงนานแล้วหรือกรีซ" เสียงหัวๆ ดั่งขึ้นทางด้านหลัง

ชายหนุ่มหันมองแล้วขยับลุกยืนทันควัน ก้มลงหยิบกระเป๋าสานติดมือขึ้นมาด้วย

"ไม่นานหรอกครับลุง"

ชายาวๆ ก้าวเดินไปอีกด้านของท่าหน้า มองดูร่างผอมเกร็งคว่ำหลักซึ่งจริงๆ แล้วเคยเป็นเสาศาลาแต่หักเหลือเพียงครึ่งเดียว แล้วดึงเรือเข้าจอดเทียบ กระโดดขึ้นบนแผ่นไม้ยาวอย่างคล่องแคล่วผิด้วย

ชายหนุ่มเข้าช่วยดึงเชือกจากเรือขึ้นมาผูกไว้กับหลัก แล้วยกมือไหว้ผู้สูงวัยกว่านับได้หลายปีอย่างนอบน้อม ชายสูงอายุตบไหล่ล่าสันอย่างยินดี

"คล้าไปนะ"

คนถูกหักลบแขนตัวเองแล้วหัวเราะแหะๆ

"ครับลุง" ตอบได้เพียงเท่านั้น แล้วตามร่างผอมเกร็งซึ่งออกเดินนำไปเรือไม้หลังเล็กทางฝั่งซ้าย

"ไม่น่าเชื่อเลยนะครับที่ตัวตึกยังอยู่ดีได้แบบนี้"

"จริงแหละ ระเบิดลงที่ศาลาท่าน้ำเข้าจิงเบอร์เมื่อเดือนแปดปีก่อนโน้น แต่แปลก ตัวตึกใหญ่ไม่กระเทือนเลยพ่อ คงเป็นบารมีของคุณท่าน"

สองมือเหยียวย่นยกให้หัวท่วมหัว คนฟังเข้าใจว่าคนพูดหมายถึงใคร "พวกลุงยังกลัวกันว่าคุณหญิงท่านจะโดนลูกหลงเข้าด้วย ตอนนั้นระเบิดลงทุกคืน ท่านไปจากที่นี่เสียได้นั้นแหละดีแล้ว เพราะตอนนั้นไม่มีใครเหลือแล้ว มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น ทั้งคุณวิไล ราพิง แม่ ناب ท่านให้ลูกกับสมบุญไปเฝ้าสวนฝั่งชะโนดเพราะคนเช่าเขาขอเล็กเช่า เขาอพยพหนีระเบิดไปอยู่กันที่หัวเมืองเสีย"

ใบหน้าคมคายสะท้อนร่องรอยกังวล

"แล้วท่านเป็นอะไรบ้างไหมครับลุง"

"เข้าสมบุญพายเรือมาดูท่าน พอไม่เห็นว่าเป็นอะไรก็โล่งใจกันไปที คอยระเบิดลงครั้งต่อไปกันอีก" ศีรษะซึ่งเริ่มสั่นคลอนตามประสาคนแก่ส่ายไปมา

"ผมนี่ไม่ไหวเลยครับลุง กลับชะอำแล้วก็ไม่รู้เรื่องอะไรอีกเลย ถ้าท่านให้คนส่งข่าวให้รู้บ้าง ผมจะได้มาช่วยอีกคน"

"โอ๊ย! ไม่มีใครอยากทราบพอหรอก พอเพิ่งกลับลงไปไม่นาน ระยะนั้นแถวนั้นก็แยเหมือนกันมิใช่รี คุณหญิงท่านรู้เหมือนกันก็ห้ามไว้ ยิ่งระยะนั้นระเบิดลงโครมๆ ใครจะไปบอกให้พ่อขึ้นมาทันเล่า"

ร่างผอมๆ ที่ทำท่าจะเลี้ยวนำไปทางเรือนไม้ชะงักอยู่ครู่

"เออ...อยากไปดูข้างโน้นไหมล่ะ ประตูหน้าไม่ได้ใส่ประแจ ข้างในมันไม่มีอะไรเหลือแล้ว"

"ไปดูนิดก็ดีครับลุง"

ชายสองวัยจึงเดินตามกันมาจนถึงตึกสร้างด้วยอิฐถือปูนหลังใหญ่ ครั้งหนึ่งสถานที่แห่งนี้เคยโอ้อ่า เป็นที่เชิดหน้าชูตาของผู้อยู่อาศัย แม้ทุกวันนี้ก็ยังมีซากของความหรุยยืนหยัดอยู่ให้เห็น

ตัวตึกเป็นทรงยุโรป สร้างต้นรัชกาลที่หก เป็นตึกสองชั้น มีมุขยื่นออกมาด้านหน้าเป็นรูปครึ่งวงกลมแล้วขยายเป็นปีกออกไปทั้งสองข้าง หลังคาปั้นหยามุงกระเบื้อง หน้าต่างชั้นบนก่อซุ้มยื่นออกมาเป็น

กันساد นลุ้ไม่เป็นครีบไว้โดยรอบ ลายหยดน้ำฝนใต้ชายคาละเอียดยิบ
รอบตัวตึกก่อรูปบัวหงายคาดระหว่างชั้น หน้าต่างบานเกล็ดมีทรงสูง
และกว้างเพื่อไม่ให้ตัวบ้านดูทึบทึม แถมยังมีช่องลมเหนือหน้าต่างเป็น
รูปโค้งครึ่งวงกลมกรูกระจกหลากสี ส่งประกายแวววาวยามสะท้อน
แสงแดด และยังพาเอาแสงจากภายนอกเข้าไปภายในได้อีกไม่น้อย
ก่อนนี้ในเวลากลางวันหน้าต่างเหล่านั้นมักจะเปิดไว้กว้างทุกบาน แต่
บัดนี้ปิดสนิททั้งหมด หน้าต่างชั้นบนบานหนึ่งหลุดจากกรอบลงมาห้อย
อย่างหมิ่นเหม่ น่ากลัวว่ามันจะตกลงมาเบี่ยงล่างไมเนาที่ใดก็นาทีหนึ่ง
สี่ซึ่งเคยขาวนวลของตัวตึกบัดนี้ดูหม่นหมอง บางตอนมีร่องรอย
ต่างดำของความชื้นที่สะสมอยู่นานจนเป็นตะไคร่จับเรื้อรัง

รอบตัวตึกเป็นบริเวณกว้าง ครั้งหนึ่งเคยมีไม้ใหญ่ปลูกไว้ร่มรื่น
แต่ขณะนี้กลับดูกรูกร้างเพราะขาดการดูแล แถมยังมีวัชพืชขึ้นให้เห็น
อยู่ทั่วไป

ข้างบันไดชั้นตึกมีพุ่มแก้วขนาดใหญ่ มันยังคงอยู่ที่เดิมและมี
มีดอกสะพรั่ง นั่นคงเป็นสิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถึงกระนั้นรอบๆ
ต้นก็ยังมีหญ้าขึ้นสูงจนดูรกเรื้อ

ชายสูงวัยอ่านสายตาของผู้มาเยือนออก จึงเอ่ยเหมือนแก้ตัว
"ไม่มีใครมีเวลามาตัดหญ้าให้ ไม่มีใครช่วยดูแลบ้าน สมบุญ
หรือไม่ก็นั่งเอบมาดูบ้างเป็นบางครั้ง กลัวงู่นะ หญ้าขึ้นรกรก หน้าบ้าน
แบบนี้ แต่ก็นั่นแหละนะ ช่วงหลังๆ นี้ระเบิดมันลงถี่เหลือเกิน ก็เลย
ไม่มีใครคิดจะข้ามปากมาฝั่งนี้ แค่วิ่งหนีไม่ไห้ระเบิดหล่นใส่หัวได้พัน
ทุกคืนก็บุญแล้วละ"

ชายหนุ่มได้แต่รับรู้เพียงสั้นๆ

"ครับ"

สลัดหลุดกับสภาพบ้านที่ตัวเองเคยวิ่งเข้าวิ่งออก คิดถึงใบหน้า
ดงามของผู้เคยเป็นเจ้าของ...ผู้ซึ่งชายชราเรียก 'คุณหญิง'

"เคยมีคนมาติดต่อขอซื้ออะ ทั้งตึกใหญ่ ทั้งเรือนไม้ แต่คุณหญิงไม่ยอมขายทำเดียว"

เมื่อขึ้นบันไดมาถึงประตูหน้าตัวตึก กริชจึงเห็นว่ามันปิดไว้เฉยๆ จริงๆ มองดูชายชราต้นบานประตูหน้าออกกว้าง กลิ่นอับๆ เหมือนจะโชยตามออกมา

"ตามสบายนะพ่อ ข้าวของไม่มีอะไรเหลือแล้ว" ย้ำประโยคเมื่อครู่อีกครั้ง

"อ้อ! นี่ประแจเรือนไม้กับประแจหีบเก็บของของคุณหญิง"

'ลุง' ล้วงกระเป๋าเสื้อคอกลมสีน้ำเงินคล้ำเก่าคร่ำคร่า หยิบกุญแจสองดอกซึ่งใช้เชือกเส้นสั้นๆ ร้อยเอาไว้ด้วยกันออกมาส่งให้

"พ่อกริชมาแล้ว หมดหน้าที่ของลุงแล้ว ตอนที่คุณหญิงฝากบ้านไว้กับลุง ท่านบอกอย่างที่คุณส่งหนังสือไปบอกพ่อฉันแหละ ท่านบอกว่าให้ช่วยดูๆ คอยวันพ่อกริชกลับ" เสียงหัวแตกพร่าด้วยวัยฟังดูเลื่อนลอยเหมือนรำพึงกับตัวเอง แหงนหน้าขึ้นพิจารณาชั้นบนของสถานที่ซึ่งตน 'ดูๆ' มานับเดือน หารู้ไม่ว่าประโยคหลังทำให้คนฟังเต็มตื่นเพียงไร

'...คอยวันที่พ่อกริชกลับ'

"ครับ"

ชายหนุ่มรับรู้ ถ้าไม่เป็นเพราะสภาพสงครามและงานที่ต้องทำเพื่อชาติ คงไม่รู้สักผิดที่แทบไม่มีโอกาสได้มาดูความเป็นอยู่ของเจ้าของคนสุดท้ายของที่นี่เลย เมื่อคิดได้เช่นนั้น ใจจึงแล่นไปอยู่เสียที่เรือนหลังเล็ก ที่นั่นเก็บเรื่องราวในอดีตที่ฝังจิตฝังใจไว้มากกว่าตึกใหญ่ตรงหน้า

"แล้วคืนนี้จะนอนที่ไหน"

"ผมคิดว่าจะค้างที่นี่สักคืนครับ"

"แน่ใจรี ไฟฟ้าไม่มีนะ น้ำก็ไม่มีให้ใช้" บอกอย่างเป็นทางการเป็นห่วงเป็นใย

"ไม่เป็นไรหรอกครับลุง ผมอยู่ได้ แค่คืนเดียว"

"แน่ใจนะ" ย้ำถามอีกครั้งด้วยรู้ว่าพอค่าลง บริเวณนี้จะมีตสนิท
จริงๆ แถมความกว้างใหญ่ของอาณาเขตทำให้อยู่ห่างจากเพื่อนบ้าน
มากทีเดียว

"ครับ วันนี้ได้ดูจนทั่วแล้ว คงบอกได้ว่าจะทำอะไรต่อไป"

ชายชราพยักหน้ารับรู้ ลดสายตาลงมองเข้าไปภายในบ้าน ทำท่า
จะผละจาก แต่เสียงทุ้มๆ ของชายหนุ่มดึงตัวไว้อีกครู่

"เอ่อ! ลุงครับ"

เรียกไว้แล้วชะงักไปอีตใจ

"คุณวิไลมาดูบ้านบ้างหรือเปล่าครับ"

คนถูกเรียกว่าลุงส่ายหน้า

"ไม่เลย ตั้งแต่ไปอยู่กับคุณนพพรก็ไม่เห็นมาอีกเลย คงวางมือ
ไปแล้วกระมัง เพราะถ้าคุณหญิงยกให้พ่อกรีซเป็นคนจัดการเรื่องที่นี่
แบบนี้ แสดงว่าคุณวิไลก็คงไม่สนใจบ้านนี้แล้ว" แต่แล้วก็นึกอะไร
ขึ้นได้อีก

"แล้วนี่กินอะไรหรือยัง ถ้ายังไปกินข้าวบ้านลุงเสียก่อน ชากลับ
มาก็เอาเรือลูงมาไว้ใช้ เอาน้ำมาไว้กิน เอาตะเกียงมาลัดดวง ไม่งั้น
มีดตายเลย"

"ไม่เป็นไรหรอกครับลุง ลุงไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ"

ชายหนุ่มยกมือไหว้อีกครั้ง มือเหยียนยกขึ้นครึ่งๆ กลางๆ ใน
ท่ารับรู้ เป็นการบอกลาไปด้วยในตัว ข้าเลื่องมองเข้าไปข้างในอีกครั้ง
แต่แล้วก็ยังลังเล ยังไม่วายเป็นห่วง

"คืนนี้ไปนอนบ้านลุงไม่ดีกว่ารี ที่นี้ไม่มีอะไรเลย"

"ขอบพระคุณครับลุง เกรงใจลุงเปล่าๆ คืนนี้ผมนอนที่นี่ได้จริงๆ
ครับ"

จะบอกใครได้อย่างไรว่านานเหลือเกินแล้วที่โหยหาวันเวลากลับ
มาสัมผัสผัสสถานที่ซึ่งเธอผู้นั้นเคยอยู่อาศัย ผืนดินที่เธอเคยย่างเดิน ห้อง

ที่เธอเคยหลับนอน

ชายชราพยักหน้ารับรู้ ก่อนผละเดินกลับไปทำหน้าที่

คนอ่อนวัยกว่ามองตามร่างผอมเกร็งกระยองกระแยงห่างออกไป แล้วหันกลับมาที่ประตูบ้าน สูดลมหายใจยาวเหมือนตั้งสติ ก่อนก้าว ล้วงเข้าไปภายใน

ห้องกว้างทางตอนหน้ามีเต็ครีมี มีเพียงแสงสลัวที่ลอดผ่านกระจก ลีซุ่นมัวเหนือหน้าต่างสูงลิ้นบานเข้ามาพอให้เห็นสภาพ ความคุ่นเคย กับสถานที่ซึ่งตัวเคยอยู่อาศัยมานานปีทำให้ใจหาย เมื่อเห็นความผูกพัน และความว่างเปล่าของห้องซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเครื่องเซ็ดหน้าชูตาของ เจ้าของบ้าน ห้องนี้เคยเป็นที่ตั้งโชว์เครื่องลายครามของเจ้าคุณทหาร ผู้สร้างตึกหลังนี้เมื่อครั้งที่ตัวยังอาศัยอยู่ที่นี้ ห้องนี้ก็ยังไม่ค่อย

ห้องโถงซึ่งครั้งหนึ่งเจ้าของบ้านเคยภูมิใจนักหนา บัดนี้เต็มไปด้วย หยากไถ่ ฝุ่นจับหนาตามพื้นและกรอบหน้าต่าง ใยแมงมุมระโยง ระยางอยู่ทั่วไป ถ้าไต่เง้าอื้อซึ่งเคยมียังคงตั้งอยู่ที่เดิม มันก็คงหา เตอะด้วยฝุ่นเช่นกัน

แสงจากภายนอกส่องเป็นลำผ่านรอยแตกที่บานหน้าต่างเข้ามา ภายใน ทำให้เห็นฝุ่นละอองลอยอ้อยอิ่งอยู่ในบรรยากาศ กระจกสีเหนือ หน้าต่างสร้างมุมหักเหหลากสีสะท้อนผ่านละอองฝุ่นลงบนพื้น

กรีซพิจารณาตุบันไต้ซึ้นซึ้นบนเห็นว้ายังคงอยู่ในสภาพดี ภาพ บันไต้ไม่มีราวฉลุละลายละเอียดยิบเรียกความทรงจำแต่หนหลังที่ไม่มี วันลิ้ม คินวันนั้นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่มีความจำเป็นต้องขึ้นไป ซึ้นบนของตัวตึก เหตุการณ์คราวนั้นยังคงแจ่มกระจ่างในห้วงคำนี้เอง เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

เริ่มด้วยยายไวหน้าตาดีเข้ามาปลุก บอกว่าให้ไปเรียนท่านเจ้าคุณ ที่ตึกใหญ่ว่าคุณหญิงเจิบหนัก จึงได้วิ่งหน้าตั้งมาที่ตึกหลังนี้ ล้มลุก คลุกคลานซึ้นบันไต้ไปซึ้นบน แต่เมื่อไม่รู้ว้าห้องของท่านคือห้องไหน

จึงได้แต่หม่นคว้างอยู่เพียงหน้าบันได้ จะร้องเรียกก็ไม่กล้า จนคุณวิไล
เปิดประตูห้องออกมา พอเห็นว่าใครยืนอยู่ตรงนั้นก็ทวาดแหวขึ้นทันที

‘ทะเล่อทะล่าขึ้นมาบนนี้ทำไมฮือ้ายกริช’

น้ำเสียงกระด้างของผู้พูดไม่เข้ากับใบหน้าสวยแม้แต่น้อย

‘ยายไวให้กระผมมาเรียนเจ้าคุณท่านขอรับ ว่าคุณหญิงเจ็บหนัก’

‘เป็นอะไรขึ้นม่ออีกละ’ เสียงถามสะท้อนความเอือมระอา

‘กระผมก็ไม่รู้ขอรับคุณ’

‘คุณ’ เสียงเขี่ยยิ่งขึ้น

‘ไม่รู้แล้วจะเรียนท่านว่าอะไร’

เด็กชายวัยย่างสิบสามขวบจึงได้แต่อึกๆ อักๆ อยู่เพียงเท่านั้น
จนผู้ถูกเรียกขานอย่างยกย่องว่า ‘คุณ’ ตะคอกใส่อีกรอบ

‘ก็แสดงว่าไม่เป็นอะไรมาก ในเมื่อไม่เป็นอะไรมากก็ให้่งไวไป
ตามหมอเองสิ จะต้องมากวนท่านทำไม ไปตามหมอกันเอาเอง บอกว่า
ข้าสั่งว่าอย่างนั้น’

‘ขอรับ’

กริชอยากทำตัวให้ละลายกลายเป็นน้ำแล้วไหลลงมาจากเชิง
บันไดเสี้ย แต่เท่าที่ทำได้ในเวลานั้นก็เพียงค่อยๆ ย่องกลับลงมาชั้นล่าง
แล้ววิ่งตื้อไปบอกยายไวตามที่ถูก ‘สั่ง’ มาจากตึกใหญ่

เมื่อวิ่งกลับมาถึงเรือนไม้ริมลำคลอง เห็นไฟด้านหน้าเปิดสว่าง
กริชกระโดดตึ่งๆ ขึ้นบนเรือน แม้ประตูห้องนอนของคุณหญิงจะเปิด
แง้มอยู่ แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปโดยพลการ ได้แต่เฝ้ามุงๆ อยู่หน้า
ประตู เห็นยายไวคุกเข่าอยู่บนพื้นห้องตรงหน้าเตียงซึ่งมีร่างบอบบาง
นอนเหยียดยาว มีแพรเปลาะคลุมตลอดลำตัว มุ้งตาพริกไทยขาว
สะอาดถูกตลบขึ้นไว้ข้างบนทั้งหมด

กริชละล้าละลัง ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรเข้าไปบอกตามที่ถูกสั่งมา
จากตึกใหญ่หรือตะโกนเข้าไปให้รู้ดี คุณหญิงอาจกำลังหลับ ถ้า

ตะโกนบอกคงทำให้ท่านตื่น แต่ถ้าขึ้นซักช้าอาการท่านอาจทรุดหนักกว่านี้ จึงตัดสินใจเด็ดขาด

‘ยาย...ยายไ้’

เสียงหัวเราะ ของเด็กกำลังแตกเนื้อหนุ่มตะโกนเรียกจากหน้าประตู ยายไ้หันขวับมามอง

‘ว่าไงกรีซ คุณท่านว่าไ้ อ้าว! ลับๆ ล่อๆ อยู่นั่นแหละ เข้ามาข้างใน’

หญิงสูงวัยลืมนึกไปถึงความเหมาะสมที่เด็กกำลังเริ่มหนุ่มจะเข้ามาในห้องนอนภรรยาประมุขของบ้านในลักษณะนี้ แต่ในเมื่อมีเรื่องร้อนกว่าให้เห็นอยู่ตรงหน้า จะเหมาะสมหรือไม่จึงไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญแต่อย่างไ้

กรีซดึงบานประตูให้เปิดกว้างขึ้น แล้วคลานเร็วไ้เข้ามาเกือบถึงเตียง ตาจ้องมองคุณหญิงไม่วาง เห็นใบหน้าหมดจดชุบชืด นัยน์ตากกลมโตสีน้ำตาลดูแห้งผาก คิ้วเรียวขมวดมุ่น แสดงชัดว่ากำลังข่มความเจ็บปวดอย่างสุดความสามารถ

‘คุณหญิงบอกไ้ไปตามหมอเอาเองขอรับ’ บอกทั้งหญิงชราและคนเจ็บบนเตียงไปทีเดียวพร้อมกัน

‘นั่นไปบอกไ้แปร่งเอารถท่านไปรับหลวงเวซ’ ยายไ้สั่งอย่างร้อนออกร้อนใจ แต่แล้วคิดขึ้นได้ จะสั่งคนขับรถของ ‘ท่าน’ ได้อย่างไรโดยไม่บอกไ้รู้เสียก่อน

‘เอาเรือไปรับหมอฟรังค์ดีกว่ายาย’ กรีซเสนอ แล้วขยับจะลุกกลับออกไปจัดการตามนั้นเสียเอง

เสียงไ้เพราะจากร่างบนเตียงทำให้ชะงักงัน เสียงนั้นแม้จะเบาหวิวจนแทบไ้ได้ยิน แต่ก็พลังเหลือหลาย

‘แล้วคุณรามละกรีซ คุณราม...เจ้าคุณ ไปไ้ไหนเสีย’ เสียงพูดแผ่งความเจ็บปวดร้าวราน ไม่ใช่ปวดร้าวทางกายแต่เป็นทางจิตใจ

มากกว่า

กรีซตัวตาสายตากลับมาที่คนพูด ตอบด้วยเสียงเบาเกือบจะพอกัน
'ไม่ทราบขอรับคุณหญิง กระผมไม่เห็นท่าน'

หัวคิ้วเรียวย่นเข้าหากันอีก แม้แต่เด็กอย่างเขาก็รู้ว่าคุณหญิง
กำลังสะกดกลั่นความรู้สึกภายในอย่างเต็มที่

'กระผมจะเอาเรือไปปรับหมองเองขอรับ'

ย้าบอกอีกครั้งแล้วขยับจะถอยออกไป ตลอดเวลาสายตาไม่ละ
จากใบหน้าดงามบนเตียงแม้ชั่วขณะ จนอะไรบางอย่างกลางลำตัวดึง
ความสนใจไปที่นั่น จุดอะไรสักอย่างปรากฏให้เห็น มันดูคล้ายรอย
เปียกบนแพรเปลาะสีทองอ่อน จุดนั้นขยายวงอย่างรวดเร็วจนเห็นสี
ของมันชัดเจน...สีแดงที่ดูออกกว่าเป็นสีเลือด

ดูเหมือนนายไวจะเห็นเช่นกัน ร่างผอมเกร็งถึงกับผวาทั้งตัว

กรีซไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ผลุนผลันลุกขึ้นได้ก็วิ่งโครมๆ ออก
ไปจากห้อง กระโดดรวดเดียวลงบันไดระเบียง ไม่สนใจแม้รอบตัว
จะมีตจจนแทบมองทางไม่เห็น เรือยนต์ผูกอยู่กับศาลาท่าน้ำ เด็กกำลัง
รื้อหนุ่มรู้วิธีซบมันดี เคยซบให้คุณหญิงนั่งมาสองสามครั้งแล้ว

นับแต่คืนนั้นเป็นต้นมา กรีซไม่เคยขึ้นไปชั้นบนของตึกหลังใหญ่
อีกเลย แม้แต่เวลานี้ ถึงจะอยู่ตามลำพังก็ไม่คิดอยากขึ้นไปดู ใจไป
อยู่ที่เรือนไม้หลังเล็กเสียแต่แรกแล้ว จึงตัดสินใจถอยกลับออกมา ดิ่ง
ประตูปิดไว้ตามเดิม หันมองผ่านต้นไม้ใหญ่ค่อยไปทางเรือนสีขาว
ริมน้ำ ขาก้าวเดินไปทางนั้นเหมือนต้องมนตร์สะกด

ที่นั่นคือความหลังมากมายซึ่งยังคงฝังลึกอยู่ในจิตสำนึก เป็นที่
สร้างและหล่อหลอมบุคลิก เป็นที่กำหนดอนาคต...อนาคตซึ่งไม่มีใคร
คนอื่นอีก นอกจากผู้หญิงคนเดียวในชีวิตที่ตัวรักและจะรักตลอดไป
แม้จะรู้ตลอดเวลาว่าเป็นความรักเพียงข้างเดียว แต่ก็พอใจที่จะเก็บ